

TEXT 1

Ĝi estis ordinara polica kazo: je la kvara matene surveturis aŭto en Žitná strato ebrian maljunulinon kaj kun maksimuma rapido forveturis. Kaj nun la juna polica praktikanto doktoro Mejzlík estis esploranta, kiu aŭto ĝi estis. Tia juna praktikanto tion prenas serioze. "Hm," diris doktoro Mejzlík al policisto numero 141, "vi do vidis el distanco de tricent paŝoj rapide veturantan aŭton kaj sur la tero homan korpon. Kion vi faris unue?"

"Unue mi kuris al la vunditino," raportis la policisto, "por doni al ŝi la unuan helpon." "Unue vi estus identigonta la veturilon," murmuris doktoro Mejzlík, "kaj nur poste zorgi pri la maljunulinaĉo. Sed eble," li aldiris, gratante sin per kraĵono en la hararo, "ke ankaŭ mi farus same. Do numeron de la veturilo vi ne vidis; kaj kio alie koncernas tiun veturilon -?" "Mi opinias," diris hezite la policisto numero 141, "ke ĝi estis malhela. Eble ĝi estis blua aŭ ruĝa. Tio ne estis bone videbla pro la fumo el gastubo." "Ah, Jesuo Kristo," lamentis doktoro Mejzlík, "kiel mi konstati, kiu veturilo ĝi estis? Ĉu kuri al ĉiuj ŝoforoj kaj demandi ilin: Mi petas ĝentile, ĉu vi ne surveturis oldan maljunulinaĉon? Nu, homo, kion mi faru kun tio?"

La policisto ŝultrolevis en subalterna senkonsilo. "Mi petas," li diris, "al mi anonciĝis iu atestanto, sed ankaŭ li scias nenion. Mi petas, li atendas apude." "Do alkonduku lin," diris doktoro Mejzlík tedite kaj vane klopodante ellegi ion el la magra protokolo. "Mi petas nomon kaj domicilon," li diris mekanike; la atestanton li eĉ ne rigardis.

"Králík Jan, studento de inĝenierfako pri maŝinoj," eldiris firme la atestanto. "Do sinjoro, vi ĉeestis, kiam hodiaŭ matene je la kvara surveturis nekonata aŭto Božena-n Macháčková."

"Jes, kaj mi devas diri, ke la ŝoforo estas kulpa. Mi petas, sinjoro komisaro, la strato estis tute vaka; se la ŝoforo malakcelus sur vojkruciĝo - "

"Kiel proksime vi staris?" interrompis lin doktoro Mejzlík. "Ĉirkaŭ dek paŝojn. Mi akompanis mian amikon el - el kafejo, kaj kiam ni estis en strato Žitná -"

"Kiu estas via amiko?" interrompis lin denove doktoro Mejzlík. "Tion mi ne havas ĉi tie." "Jaroslav Nerad, poeto," diris la atestanto kun ioma fiero. "Sed tiu versimile dirus nenion al vi."

"Kial ne?" murmuris doktoro Mejzlík, kaptante ĉian spureron. "Ĉar li... estas tia poeto. Kiam okazis la mafeliĉo, li ekploris kaj kuris hejmen kiel eta infano. Kiam do ni estis en strato Žitná, veturegis de malantaŭe aŭto per freneza rapido -"

"Kiun numeron ĝi havis?" "Tion mi ne scias, mi petas. Tion mi tute ne rimarkis. Mi rimarkis nur la frenezan veturon kaj ĵus mi diris al mi, ke -"

"Kaj kia veturilo ĝi estis?" interrompis lin doktoro Mejzlík. "Kvartakta eksplodmotoro," diris eksperte la atestanto. "En aŭtomarkoj kompreneble mi ne estas sperta."

"Kaj kiun koloron ĝi havis? Kiu sidis en ĝi? Ĉu ĝi estis kabrioleteto aŭ limuzino?" "Tion mi ne scias, diris la atestanto embarasite. "Mi opinias, ke ĝi estis ia nigra veturilo; sed pli detale mi tion ne rimarkis, ĉar kiam okazis la malfeliĉo, mi diris al Nerad: Vidu, tiuj latronoj surveturas homon kaj eĉ ne haltas!"

"Hm," opiniis doktoro Mejzlík malkontente, "tio ja estas tute konvena kaj ĝusta morala reago, sed mi ŝatus pli, se vi rimarkus numeron de la veturilo. Estas mirige, sinjoro, kiel la homoj ne scias observi. Vi scias ja, ke la ŝoforo kulpas, vi juĝas kompreneble ĝuste, ke tiuj homoj estas latronoj, sed la numeron vi ne rigardas. Juĝi scias ĉiu: sed funde, objektive rimarki la aferojn - Mi dankas al vi, sinjoro Králík; mi ne detenos vin."

Post unu horo sonorigis la policisto numero 141 ĉe la loĝejmastrino de poeto Jaroslav Nerad. Jes, sinjoro, la poeto estas hejme, sed dormas. La poeto okulegis el la pordo per etaj miregantaj okuletoj je la policisto; iel li ne povis rememori, kion fakte li faris. Fine tamen li

ekkomprenis, kial li iru en policejon.

"Ĉu ĝi devas esti?" li demandis malkonfide. "Nome jam nenion plu mi memoras; mi estis nokte iom -" "Drinkinta," diris la policisto kompreneme. "Sinjoro, mi ekkonis multajn poetojn. Do, sinjoro, vestiĝu; ĉu mi atendu vin?"

Poste la poeto kaj la policisto komencis paroli pri noktaj lokaloj, pri la vivo entute, pri strangaj fenomenoj sur la ĉielo kaj multaj aliaj temoj; nur la politiko estis al ambaŭ fremda. Tiel en amika kaj instrua interparolo venis la poeto al la policejo.

"Vi estas sinjoro Nerad Jaroslav, poeto," diris al li doktoro Mejzlík.

"Sinjoro atestanto, vi ĉeestis, kiam la nekonata aŭto surveturis tiun Božena Macháčková." "Jes," elspiris la poeto.

"Ĉu vi povus diri al mi, kia aŭto ĝi estis? Ĉu kabrioleteto aŭ limuzino, de kia koloro, kiu sidis en ĝi, kiun numeron ĝi havis?" La poeto intense pripensis. "Tion mi ne scias," li diris, "tion mi ne rimarkis."

"Ĉu vi rememoras iun detalon?" insistis Mejzlík. "Eĉ ne ete," diris la poeto sincere. "Sciu, entute neniam mi atentis la detalojn."

"Mi petas vin," komencis doktoro Mejzlík ironie, "kion do entute vi rimarkis?" "La tutan etoson," diris la poeto neprecize. "Sciu, la forlasitan straton... tian longan... dum krepusko... kaj kiel tiu ino restis tie kuŝanta -" Subite li eksaltis. "Ja ion mi pri ĝi skribis, veninte hejmen!" Li palpis en ĉiuj poŝoj kaj eltiris aron de kovertoj, fakturoj kaj de aliaj tiaj paperaĉoj. "Ne, ĉi tio ĝi ne estas," li grumblis, "ĉi tio ankaŭ ne - Ni atendu, eble tio ĝi estas," li opiniis absorbite observante dorsflankon de iu koverta.

"Montru tion al mi," diris doktoro Mejzlík indulgeme. "Ĝi estas nenio," defendis sin la poeto. "Sed se vi volas, mi tralegos tion al vi." Post kio entuziasme okulegante kaj kanteme plilongigante longajn silabojn, li recitis:

"Marŝ' de l' sombraj domoj un' du haltu ek
ruĝ' matena mandolinas

kial vi knabin' vangruĝas

aŭtos ni sage per 120 ĈP al mondfino

aŭ al Singapuro eble

haltu, haltu, aŭto flugas

nia granda amo polve kuŝas

knabin' rompita flor'

cigna kolo, brust' tamburo kaj cimbaloj

kial tiom mi ploras

Jen ĉio," deklaris Jaroslav Nerad. "Mi petas vin," diris doktoro

Mejzlík, "kion ĝi signifas?" "Nu ja... tio estas la malfeliĉo kun la aŭto,

ekmiris la poeto. "Ĉu ĝi ne estas komprenebla?"

"Mi pensas, ke ne," opiniis doktoro Mejzlík kritike. "Iel mi ne povas

ekkoni el tio, ke la 15-an de julio je la kvara matene en Žitná strato

surveturis aŭto numero tiu kaj tiu sesdekkvinjaran ebrian almozulinon

Božena Macháčková; la vunditino estis fortransportita en la ĝeneralan

hospitalon, kie ŝi agonias. Ĉi tiujn faktojn via poemo, sinjoro, laŭ tio,

kiom mi rimarkis, ne mencias. Tiel."

"Tio estas nur la kruda realo, sinjoro," diris la poeto frotante sian

nazon. "Sed poemo estas interna fakto. Poemo, tio estas liberaj

superrealaj imagoj, kiujn la faktoj elvokas en subkonscio de poeto, ĉu?

La vid- kaj aŭdo-asociadoj... Kaj al tiuj devas leganto submetiĝi,"

deklaris Jaroslav Nerad mentore. "Poste oni tion komprenas."

"Mi petas vin," impetis doktoro Mejzlík. "Aŭ atendu, pruntedonu al

mi tiun vian opuson. Dankon. Do jen ni havas, hm:

Marŝ' de l' sombraj domoj, unu, du, haltu, ek. Mi petas do, klarigu al

mi -" "Ja ĝi estas Žitná strato," diris la poeto trankvile. "Tiaj du domo-
vicoj, jes?"

"Kaj kial ĝi ne estas eventuale Nacia avenuo?" demandis doktoro

Mejzlík skeptike. "Ĉar tiu ne estas tiel rekta," sonis konvinka respondo.

"Do plue. Ruĝ' matena mandolinas - Nu, povas esti. Kial vi knabin' vangruĝas - Mi petas vin, de kie aperas la knabino?" "Matenruĝo," diris la poeto lakone.

"Ha, pardonu. Aŭtos ni sage per 120 ĈP al mondfino. Nu?" "Versimile alveturis la aŭto," eksplikis la poeto.

"Kaj ĉu ĝi havis 120 ĈP?" "Tio mi ne scias; tio signifas, ke ĝi veturis rapide. Kvazaŭ ĝi volus flugi ĝis fino de la mondo."

"Aĥ, tiel; Aŭ al Singapuro - Miadio, mi petas vin, kial ĝuste al Singapuro?" La poeto ŝultrolevis. "Jam mi ne scias. Eble tial, ĉar tie estas malajoj."

"Kaj kian rilaton havas la aŭto al malajoj? He?" La poeto deprimate tremetis. "Eble la veturilo estis bruna, ĉu vi ne opinias?" li diris meditante. "Io bruna tie certe estis. Kial alie estus tie Singapuro?"

"Do vidu," diris doktoro Mejzlik, "tiu veturilo estis ruĝa, blua kaj bruna. Kion mi elektu el tio?" "Elektu la brunan," konsilis la poeto. "Ĝi estas agrabla koloro."

"Nia granda amo polve kuŝas, knabin' rompita flor'" legis doktoro Mejzlík. "Tiu rompita flor', tio estas la ebria almozulino?" "Mi ne skribos ja pri ebria almozulino," diris la poeto tuŝite. "Simple ŝi estis virino, ĉu vi komprenas?"

"Ha. Kaj kio estas ĉi tio: Cigna kolo, brust' tambur kaj cimbaloj. Tio estas libera asociado?" "Montru," diris la poeto embarasite kaj kliniĝis super la papero. "Cigna kolo, brust' tamburo kaj cimbaloj - kio ĝi povas esti?" "Ĝuste je tio mi demandas," murmuris doktoro Mejzlík iom ofende.

"Atendu," meditis la poeto; "io tie devis esti, kio rememorigis min - Aŭdu, ĉu iam ne impresas vin duo kiel cigna kolo? Rigardu," kaj skribis krajone 2. "Ha," diris doktoro Mejzlík atente. "Kaj kio la brust'?" "Tio ja estas 3, du arketoj, ĉu?" miris la poeto. "Ankoraŭ vi havas tie tamburon kaj cimbalojn," impetis la policoficisto streĉe.

"Tamburo kaj cimbaloj," meditis poeto Nerad, "tamburo kaj

cimbaloj... tio povus esti eble la kvino, ĉu? Rigardu," li diris kaj skribis numeron 5. "Tiu ventreto estas kiel tamburo kaj supre cimbaloj -"

"Atendu," diris doktoro Mejzlík kaj skribis sur papereto 235. "Ĉu vi estas certa pri tio, ke la aŭto havis numeron 235?" "Nepre neniun numeron mi rimarkis," deklaris Jaroslav Neraĉ decide. "Sed io tia devis tie esti - de kie ĝi povus aperi?" li miris, cerbumante super la poemeto. "Sed sciu, ĉi-loko estas la plej bona el la tuta poemo."

Post du tagoj vizitis doktoro Mejzlík la poeton; la poeto ĉi-foje ne dormis; sed havis tie iun knabinon kaj vane serĉis vakan seĝon, por ĝin prezenti al la polic-oficisto.

"Tuj mi kuras plu," diris doktoro Mejzlík. "Nur mi venas diri al vi, ke vere ĝi estis veturilo numero 235." "Kiu veturilo?" miregis la poeto.

"Cigna kolo, brust' tamburo kaj cimbaloj," elŝutis per unu spiro doktoro Mejzlík. "Kaj Singapuro ankaŭ."

"Ha, jam mi scias," diris la poeto. "Vi vidas do, jen la interna fakto. Ĉu vi volas, ke mi tralegu al vi kelkajn plurajn poemojn? Nun vi komprenos ilin."

"Nur alfoje," rapidis diri la polic-oficisto. "Kiam denove mi havos iun kazon."

TEXT 2

Ĉiu eksperto pri cirkonstancoj rekonos, ke ĉi tiu historieto povis okazi nek ĉe ni, nek en Francio, nek en Germanio, ĉar en tiuj landoj, kiel konate, juĝistoj estas devigataj juĝi kaj puni pekulojn laŭ malviva litero kaj ne laŭ sia prudenta racio kaj konscienco. Ĉar en ĉi tiu historieto aperas juĝisto verdiktanta sen atento al paragrafoj, sed laŭ la sana homa racio, rezultas el tio, ke la sekvanta epizodo povis okazi nenie aliloke, nur en Anglio; kaj nome ĝi okazis en Londono, pli precize indikite en Kensingtono; sed atendu, ĝi estis en Bromptono aŭ Bayswater, mallonge ie tie. La juĝisto estis Master

Justice Kelley, kaj tiu virino nomiĝis tute simple Myers. Mistress Edita Myers.

Do sciu, ke ĉi tiu tute estiminda damo vekis atenton de la polica komisaro Mac Leary. "Mia kara," diris sinjoro Mac Leary iuvespere al sia edzino, "en mia menso daŭre restas tiu Mrs. Myers. Mi ŝatus scii, el kio tiu ino vivtenas sin. Konsideru, ke nun, en februaro, ŝi sendas servistinojn por asparago. Plue mi konstatis, ke ŝi akceptas ĉiutage dek du ĝis dudek vizitojn, de spicistino ĝis dukino. Mi scias, karulino, vi diros, ke verŝajne ŝi estas kartdivenistino. Bone, sed tio povas esti nur mantelo por io alia, ni diru por prostituado aŭ spionado. Rigardu, mi ŝatus vidi en tion."

"Bone, Bob," diris la eminenta sinjorino Mac Leary, "lasu tion al mi." Tiel do okazis, ke unu tagon poste sinjorino Mac Leary, kompreneble sen fianĉringo, sed des pli junece vestita kaj frizita kiel knabino havanta jam tempon ĉesigi stultaĵojn, kun timigita vizaĝeto sonorigis ĉe pordo de sinjorino Myers en Bayswater aŭ Marylebon. Ŝi devis iom atendi, antaŭ ol ŝin sinjorino Myers akceptis.

"Sidiĝu, kara infano," diris la maljuna damo, post kiam ŝi tre funde pririgardis la timidajn vizitantinojn. "Kion vi volus de mi?"

"Mi," balbutis sinjorino Mac Leary, "mi. . . mi ŝatus. . . mi havas morgaŭ la dudekan naskiĝtagon. Treege mi ŝatus scii mian estontecon."

"Sed, fraŭlino...hm, kiel, mi petas?" diris sinjorino Myers, kaj ekprenis amaseton da kartoĵoj, kiujn ŝi komencis energie miksi.

"Jones," elspiris sinjorino Mac Leary.

"Kara fraŭlino Jones," daŭrigis sinjorino Myers, "tio estas eraro; mi ne okupas min pri la kartdivenado, sole memkomprene iam kaj tiam, pro amikeco, kiel ĉiu maljuna virino.

Deprenu kartoĵojn per la maldekstra mano kaj faru kvin amasetojn.

Tiel. Iam por amuziĝi mi kartdivenas, sed alie - „Ha," ŝi diris, turnante la unuan amaseton. "Karoo. Tio signifas monon. Kaj kera

fanto. Tio estas bela karto."

"Aĥ," diris sinjorino Mac Leary. "Kaj kio plue?"

"Karoa fanto," diris sinjorino Myers, malkovrante la duan amaseton.

"Verda deko, tio estas vojaĝoj. Sed jen," ŝi ekvokis", mi vidas trefojn.

Trefoj ĉiam estas malplezuro, sed kera damo estas je fino."

"Kion ĝi signifas?" demandis sinjorino Mac Leary, okulegante kiel eble plej bone ŝi kapablis.

"Denove karooj," meditis sinjorino Myers super la tria amaseto.

"Kara infano, vin atendas multe da mono; sed ankoraŭ mi ne scias, ĉu faros pli longan vojaĝon vi aŭ iu al vi proksima."

"Mi estas veturonta al Soulhampton al la onklino," diris sinjorino Mac Leary.

"Tio estos pli granda vojaĝo," diris sinjorino Myers, turnante la kvaran amaseton. "Iu malhepos vin, iu nejuna sinjoro -"

"Versimile la paĉjo," ekvokis sinjorino Mas Leary."

"Jen do ni havas," diris sinjorino Myers solene super la kvina amaseto. "Kara fraŭlino Jones, ĉi tio estis la plej bela karto, kiun mi vidis iam. En unu jaro vi havos edziĝfeston; edziĝos al vi tre, tre riĉa juna viro, eble milionulo aŭ komercisto, ĉar li multe vojaĝas; sed antaŭ ol vi geedziĝos, vi devos venki grandajn obstaklojn, iu nejuna sinjoro kontraŭstaros vin, sed vi devas persisti. Kiam vi edziniĝos, vi transloĝiĝos malproksimen de ĉi tie, plej probable eĉ transmaren. Mi ricevos unu gineon por kristanaj misioj inter povraj negroj."

"Mi estas al vi tiom dankema," diris sinjorino Mac Leary elprenante el mansaketo gineon kaj unu ŝilingon, "tiom ege dankema! Mi petas vin, sinjorino Myers, kiom ĝi kostus sen la malplezuroj?"

"La karto ne estas korupteblaj," diris la maljuna damo digne. "Kio estas via paĉjo?"

"Ĉe polico," mensogis senkulpe mienanta la juna sinjorino. "Sciu, en sekreta fako."

"Ha," diris la maljuna sinjorino, kaj eltiris el la amaseto tri kartojn. "Tio estas tre malbela, tre malbela. Diru al li, kara infano, ke lin minacas granda danĝero. Li devus veni al mi, por sciiĝi pli multe. Al mi venadas multaj el Scotland Yard, por ke mi aŭguru al ili el la karto; kaj ili diras al mi ĉion, kio ŝarĝas ilian koron. Venigu lin do al mi. Vi diras, ke li estas en politika fako? Mr. Jones? Komuniku al li, ke mi atendos lin. Adiaŭ, kara fraŭlino Jones. Plua!"

"Tio ne plaĉas al mi," diris sinjoro Mac Leary, gratante enpense la nukon, "tio ne plaĉas al mi, Katarinja. Tiu ino tro interesiĝis pri via mortinta paĉjo. Krome ŝia nomo ne estas Myers, sed Meierhofer kaj ŝi estas el Lubeko. Damna germanino," murmuris sinjoro Mac Leary, "kiel nur ni superruzos ŝin? Mi vetas kvin kontraŭ unu, ke ŝi logas el homoj aferojn, kiuj neniom rilatas ŝin. Sciu do, mi raportos tion supre."

Sinjoro Mac Leary vere diris tion supre; mire, supre oni ne subtaksis la aferon, kaj tiel okazis, ke la respektinda sinjorino Myers estis invitita al sinjoro juĝisto Kelley.

"Do, sinjorino Myers," diris al ŝi sinjoro juĝisto, "kio ja, miadio, estas kun via kartaŭgurado?"

"Aj, aj, sinjoro," diris la maljuna damo, "oni devas ja per io vivteni sin. En mia aĝo mi ne iros danci en varieteo."

"Hm," diris sinjoro Kelley. "Sed jen akuzo je vi, ke vi mise kartaŭguras. Kara sinjorino Myers, tio estas, kvazaŭ vi vendadus anstataŭ ĉokolado argiltabuletojn. Por unu gineo oni rajtas havi ĝustan aŭguraĵon. Mi petas vin, kiel vi povas aŭguri, ne sciante tion?"

"Iuj homoj ne plendas," defendis sin la maljuna damo. "Rigardu, mi profetas al ili aferojn, kiuj plaĉas al ili. Tiu ĝojo, sinjoro, valoras kelkajn ŝilingojn. Kaj iam oni vere bontrafas. 'Sinjorino Myers,' diris al mi antaŭ nelonge iu sinjorino, 'ankoraŭ neniun tiel bone kartdivenis kaj konsilis al mi kiel vi.' Ŝi loĝas en St. John's Wood kaj divorcas."

"Atendu," interrompis ŝin sinjoro juĝisto. "Jen ni havas unu

atestantinon kontraŭ vi. Sinjorino Mac Leary, diru al ni, kiel ĝi estis."

"Sinjorino Myers kartaŭguris al mi," ekparolis vigle sinjorino Mac Leary, "ke dum unu jaro mi havos edziĝfeston; ke prenos min edzine tre riĉa juna viro kaj ke kun li mi transloĝiĝos transmaren-"

"Kial ĝuste trans maron?" demandis sinjoro juĝisto.

"Ĉar en la dua amaseto estis verda deko; laŭdire ĝi signifas vojaĝon," diris sinjorino Myers.

"Absurdaĵo," murmuris sinjoro juĝisto. "Verda deko signifas esperon. Vojaĝoj estas verda fanto; se estas kun ĝi karoa sepo, ĝi signifas grandajn vojaĝojn, promesantajn profiton. Sinjorino Myers, min vi ne trompos. Vi aŭguris do al la atestantino, ke ŝi edziniĝos dum unu jaro al riĉa junulo; sed sinjorino Mac Leary estas jam tri jarojn edziniĝinta al eminenta polica komisaro Mac Leary. Sinjorino Myers, kiel vi klarigos ĉi tiun absurdaĵon?"

"Pa, miadieto," diris la maljuna damo kviete, "tio okazas. Ĉi tiu homineto venis al mi facilanime paradvestita, sed ŝi havis la maldekstran ganton ŝiretitan; ŝi ne havas do superfluan monon, sed volas pavi. Ŝi diris ke ŝi havas dudek jarojn, sed dume ŝi estas dudek kvin jara -" "Dudek kvar," hastdiris sinjorino Mac Leary.

"Egale; do ŝi ŝatus edziniĝi - nome ŝi prezentis sin kiel fraŭlino. Tial mi aŭguris laŭ karto edziniĝon kaj riĉan fianĉon; tion mi opiniis plej konforma."

"Kaj la malplezuroj, la nejuna sinjoro kaj la transmara vojaĝo?" demandis sinjorino Mac Leary.

"Por ke da tio estu pli multe," diris simple sinjorino Myers. "Por unu gineo oni devas babili grandan kvanton."

"Do tio sufiĉas," diris sinjoro juĝisto. "Sinjorino Myers, nenio helpas, tiel kartaŭguri estas trompo. Kartojn oni devas kompreni. Estas ja diversaj teorioj, sed neniam, memoru tion, neniam signifas la verda deko vojaĝon. Vi pagos punpage kvindek pundojn, kiel tiuj, kiuj falsas nutraĵojn aŭ vendas senvalorajn varojn. Vi estas en

suspekto, sinjorino Myers, ke krome vi okupas vin per spionado; sed mi opinias, ke tion vi ne konfesos."

"Kiel Dio estas super mi," ekvokis sinjorino Myers, sed sinjoro Kelley ŝin interrompis: "Nu, nu, ni lasu tion; sed ĉar vi estas fremdulino sen regula profesio, politikaj oficoj uzos sian rajton kaj ellandigos vin. Adiaŭ, sinjorino Myers, mi dankas vin, sinjorino Mac Leary. Sed mi diras al vi, tiel false kartaŭguri estas cinika kaj senkonscia agado. Memoru tion, sinjorino Myers."

"Kion mi faru," ekĝemis la maljuna damo. "Ĝuste, kiam la metio komencis prosperi-"

Proksimume post unu jaro renkontis juĝisto Kelley komisaron Mac Leary. "Bela vetero," diris sinjoro juĝisto afable. "Parenteze, kion faras sinjorino Mac Leary?" Sinjoro Mac Leary ekmienis tre acide. "Nome. . . sciu, sinjoro Kelley," li diris kun ioma embaraso, "ŝi, sinjorino Mac Leary. . . nome ni divorcis."

"Ha," ekmiris sinjoro juĝisto, "tia bela juna sinjorino!"

"Jen ĝuste tio," murmuris sinjoro Mac Leary, "sed subite enamiĝis al ŝi iu juna nenifarulo, iu milionulo aŭ komercisto el Melburno. . . mi kontraŭis, sed. . ." Sinjoro Mac Leary senespere mansvingis. "Antaŭ semajno ili kune forveturis en Aŭstralion."